

LÁSKE NA PENIAZOCH NEZÁLEŽÍ

HRIEŠNE

VINNÝ

MEGHAN

MARCH

IKAR

Meghan March
HRIEŠNE VINNÝ

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Meghan March
GUILTY AS SIN

Copyright © 2018 by Meghan March
Translation © 2021 by Andrea Vargovčíková
Cover design © 2021 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7998-8

WHITNEY

Pred desiatimi rokmi

S tetou Jackie sme uháňali do nemocnice. V premočených šatách som sa neovládateľne chvela a žalúdok sa mi búril. Teta povedala len toľko, že moji rodičia a Lincolnov otec mali nehodu.

Pozrela som sa do spätného zrkadla. Odrážali sa v ňom reflektory Lincolnovho auta. Len čo nám Jackie oznámila tú jóbovku, najradšej by som sa k nemu rozbehla, utešovala ho a zároveň hľadala to isté v jeho náručí. No dnešné udalosti všetko zmenili. Čím väčšími sme sa blížili k nemocnici, tým viac som bola presvedčená, že na nejakej hlúpej hádke a slovách vyrieknutých v hneve absolútne nezáleží.

Človeka zrejme preberie iba tragédia. Pripomenie mu, na čom naozaj záleží. Život je vzácny. A nik na svete mu nezaručí, že sa dožije zajtrajška.

„Čo sa stalo?“ spýtala som sa hádam po tisíci raz. Teta Jackie bola skúpa na slovo, povedala mi iba nevyhnutné informácie.

Nakrátko sa na mňa zahľadela, potom sa znova zadívala na cestu. Stierače kmitali naplno, no viditeľnosť bola zlá.

„Neviem. Do telefónu by mi toho aj tak veľa nepovedali.“

Žalúdok mi stiahlo ešte väčšmi. Chytila som sa za brucho. Chvenie neustávalo. „Prečo sa ozvali tebe a nie mne?“

„Cestou k vám som ti volala, ale zakaždým ma preplo na hlasovú schránku. Zrejme sa s tebou nemohli spojiť ani oni.“

„Panebože. Mala som vypnutý mobil,“ zašepkala som zhrozene. „Lebo...“

Jackie ma znova prebodla pohľadom, no mlčala.

Zaplavil ma pocit viny. *Vypla som si mobil a moji rodičia zatiaľ...*

Triasla som sa ako osika. „Vycítila by som, keby sa stalo niečo veľmi, veľmi zlé, však? Nemala by som niečo tušiť? Cítiť to v kostiach? Sú v poriadku, však?“

„Vzchop sa, Whit. Už sme skoro tam.“ V Jackinom hlase, inokedy zvučnom a sebavedomom, sa však odrážala rovnaká neistota, aká trápila aj mňa.

Zadávala som sa do spätného zrkadla, aby som sa rozptýlila. Hocičo je lepšie než predstava toho najhoršieho.

Prinútila som sa sústrediť na reflektory za nami. Reflektory Lincolnovho auta. Šiel až k nám domov, hoci ma vyhodil z chaty. Prečo? Nepovedal mi už azda všetko, čo mal na srdci?

Niežeby na tom teraz záležalo. Veď moji rodičia a jeho otec boli účastníkmi nehody. *Spolu.*

Jackie zabočila na parkovisko vedľa nemocnice Riscoff Memorial a zastala neďaleko urgentného príjmu.

Lincoln zamieril priamo ku vchodu a vyskočil z auta. Zastal vedľa neho a díval sa mojím smerom.

Len čo Jackie zaparkovala, vybehla som z auta a tričlila ako o život. Opäť som do nitky premokla, no netrúpilo ma to.

„Whit, počkaj!“ kričala na mňa Jackie. Nepočúvala som ju.

Myslela som iba na jedno – *okamžite zistiť, čo sa deje.*

Len čo sa otvorili automatické dvere, Lincoln ma dobehol, chytil ma za ruku a preplietol si prsty s mojimi. „Kašlem na to, čo sa stalo. Teraz ťa neopustím. A kašlem aj na to, čo kto hovorí, vrátane teba.“

Hnev, ktorý mnou po našej hádke lomcoval, utlmil strach. Zmohla som sa iba na kývnutie hlavou, nenachádzala som slová.

Lincoln mi stisol ruku a ja som napriek zmätku v hlave predsa len načerpala z jeho dotyku štipku pokoja.

Spolu sme vošli do vestibulu urgentného príjmu. Žiaril bielobou, bol to úplne iný svet v porovnaní s búrkou vonku.

Len čo nás sestrička na recepcii uvidela, zbledla. „Pán Riscoff, práve dorazili vaši príbuzní. Čakajú vás v súkromnej miestnosti.“ Presunula pohľad na mňa, očividne nemala poňatia, kto som.

„Aj moji rodičia boli účastníkmi nehody. Gablovci.“

Lincoln mi znovu stisol ruku. Jackie zastala vedľa mňa, topánky jej zapišťali na mokrej podlahe.

Žena odo mňa odtrhla zrak a pozrela sa na Lincolnu, potom znova na mňa. „Och. Dobre. Aha, keby ste si sadli...“

„Kde je môj brat s manželkou? Clayton a Shelly Gablovci?“ vyštekla Jackie. „Volali mi, že sú tu.“

Žena prikývla, vzápätí sa načiahla za telefónom. „Minútku, prosím. Hneď niekoho zoženiem.“

„Lincoln Bates Rutheford Riscoff! Ako sa opovažuješ prísť sem s hentou? Nemá tu čo hľadať! Pošli ju preč!“ vrieskala Lincolnova matka. Stála vo dverách vedľa hlavného vchodu, za rameno ju držal jeho brat Harrison.

„Mama, prosím ťa, upokoj sa. Budeš...“

Pani Riscoffová skrivila tvár a rozvzlykala sa. Harrison si ju pritiahol.

Lincoln sa na mňa neisto pozrel. „Prepáč, musím...“

„Chod“, povedala som mu roztrasene a pustila ho. Ako veľmi mi odrazu chýbala jeho sila.

Jackie ma objala.

„Prepáč“, zopakoval a pobral sa k svojej rodine.

Sestrička dotelefonovala. Chcela som sa dívať na ňu, nie na Lincolnu, no, samozrejme, nedalo sa.

Matka schmatla Lincolnu za ruku, akoby pre istotu, aby sa nevrátil ku mne. Odtiahla ho do miestnosti a dvere sa za nimi zavreli.

„Prosím, poďte za mnou. Máme tu súkromnú miestnosť, kde...“

„Kde sú moji rodičia? Čo sa im stalo?“ vyhrkla som. Každá sekunda v neistote mi spôsobovala muky. Musela som sa dozvedieť aspoň niečo.

„O chvíľu príde za vami lekár. Prosím, poďte so mnou.“ Viedla nás k dverám oproti miestnosti, do ktorej vošiel Lincoln.

S Jackie sme sa pritisli k sebe a sadli si na modrozele-

nú koženkovú pohovku. Čakanie nám pripadalo neko-
nečné. Napokon sa otvorili dvere a objavil sa v nich muž
v bielom plášti. Zrejme lekár.

„Kde sú moji rodičia? Prečo mi nikto nič nepovie?“
Náznak pokoja, ktorý vo mne vzbudila Lincolnova prí-
tomnosť, sa vytratil. Potrebovala som odpovede, inak sa
zosypem a rozjačím ako pani Riscoffová.

„Ste príbuzné Gablovcov? Som doktor Frances.“

„Prosím, už nám to povedzte,“ naliehala Jackie. „Za-
čínáme byť bez seba.“

Vážne prikývol. „Dnes večer mali pán a pani Gablov-
ci nehodu. Detaily nepoznáme, no...“

V ušiach mi hučalo. Nemusel pokračovať, prečítala
som si to v jeho tvári. Vedela som, čo povie.

„Panebože.“ Hlas mi zlomil vzlyk. „Nie. Nie.“

Lekár sa naďalej tváril pochmúrne. „Robili sme všet-
ko, čo bolo v našich silách, no ani jedného z nich sa nám
nepodarilo resuscitovať. Vaša strata ma veľmi mrzí.“

Bolesť mi zaťala do živého. Nemohla som tomu uve-
riť. Slzy mi zahmlili zrak. *Nemôžu byť mŕtvi. Vylúčené.*
Stiahlo mi pľúca a nedokázala som sa nadýchnuť.

„Nie. Nie. Nie.“

Jackie ma pevnejšie stisla a čičíkala.

„To nie je pravda. Nie je to skutočné. Nie sú...“

„Mrzí ma to, Whit.“ Jackie sa zlomil hlas. „Je mi to tak ľúto.“

„Doprajem vám čas, a keď budete pripravené... ak
chcete, môžete sa ísť s nimi rozlúčiť.“

Rozlúčiť sa? *Nie.*

Predstavila som si ich telá zakryté plachtami. Vyskoči-
la som k smetnému košu, klesla na kolená a vyvracala sa.

„Nemôžem.“

Jackie mi odhrnula vlasy z tváre. „Mrzí ma to, dievčatko moje. Je mi to ľúto.“

Kľačala som, slzami som kropila čierne vrece na smeti a uvažovala, či raz bude v mojom živote všetko v poriadku.

Potom som pomyslela na brata. „Preboha. Musíme to povedať Asovi.“ Roztriasla som sa. „Ako mu to poviem? Čo mu poviem?“ Po lícach mi tiekli prúdy slz. Jackie mi pomohla vstať.

Uvedomila som si ešte niečo. *Čo sa stalo Lincolnovmu otcovi?*

„Neopýtala som sa na Lincolnovho otca. Musím vedieť, či je...“

Vyrútila som sa k dverám, no Jackie ich zabuchla.

„Whitney, stoj a počúvaj ma. Teraz máme dosť vlastných problémov. Nech si Riscoffovci riešia tie svoje. Najlepšie bude, ak sa tomu chlapovi a jeho rodine vyhneš širokým oblúkom. Z vášho vzťahu nevzídne nič dobré.“

LINCOLN

Díval som sa na sterilnú bielu plachtu, ktorá zakrývala môjho otca.

Nie, otca nie. Už iba jeho telo.

Môj otec je preč.

Otočil som sa, nech sa pozerám na niečo iné. Na stenu. Na mlčiace prístroje. Na zhrbenú matku, vzlykajúcu na bratovom pleci. Mňa odtisla, držala sa iba jeho.

Neubránil som sa ďalšiemu pohľadu na plachtu.

Ako to, že otca už niet? Dnes som ho predsa videl. Pred pár hodinami. Žartoval s jedným zo svojich stážistov. Za niečo ho chválil, tľapkál ho po chrbte a mňa vtedy bodla žiarlivosť.

So mnou sa otec nikdy takto nesmiel a nežartoval. Čo by som dal za to, keby aj mňa občas ocenil. Vídal som ho iba zriedka. Ustavične cestoval alebo pracoval dlho do noci.

Nenaučil ma chytať loptu. To urobil môj učiteľ. Nikdy ma nevidel skórovať v ragby na internátnej škole, lebo moje zápasy sa málokedy vtesnali do jeho nabitého rozvrhu. O rozhovoroch o dievčatách, sexe a kondó-

moch som mohol iba snívať. Zastúpili ho moji kamaráti a potom komodor, keď som bol starší. Otec... chýbal vo väčšine mojich spomienok na najdôležitejšie okamihy.

Spomenul som si na týždeň spreď pár mesiacov, keď som sa dozvedel, že sa musím vrátiť do Gable. Otec odletel do New Yorku na stretnutie a potom sme šli na večeru do obľúbenej reštaurácie. Pochválil môj výber vína.

A vzápätí sa pohľadom zavesil na čašníčku.

Zahnal som aj túto spomienku a lútostivo sa zahľadel na bielu plachtu. Do miestnosti vkročil komodor. Nevedel som, kde bol, no z pršipláštá mu cícerkom tiekla voda.

Pozrel sa na plachtu. Potom na mňa. Na matku. Brata. Prešiel cez izbu a klesol na stoličku vedľa otcovho tela. Pozoroval som ho, ako bojuje s nutkaním nazrieť pod plachtu. Potom sa na to predsa len odhodlal. Po prvý raz som videl, ako sa tomu starcovi chveje ruka.

Len čo komodor uvidel otcovu tvár, silno zavrel oči a zakryl telo.

„Ako sa to stalo?“ hlesol. Z jeho hlasu sa však ani teraz nevytratila sila a panovačnosť. „Dopekla, ako sa to stalo?“ Otázka sa odrážala od stien.

Otočil sa k nám, pohľadom skúmal najprv mňa, potom brata a matku.

„To zatiaľ nevieme, pane,“ odvetil som.

Mykalo mu svalom v sánke. „Musím to vedieť. Môj syn je mŕtvy a boli pri tom aj Gablovci. Nikto si nepôjde ľahnúť, kým sa nedozviem, ako sa toto, dopekla, mohlo stať.“

Pri mene *Gablovci* som sa prihrbil, našťastie, dnu vkročil lekár.

„Pán Riscoff? Je mi to veľmi ľúto. Nebol som tu, keď ste prišli, rozprával som sa s mužom, ktorý dorazil na miesto prvý. Polícia práve ukončila jeho výsluch. Keby ste...“

„Dovedte ho sem!“ zahrmel komodor.

Lekár prikývol a vycúval z izby.

Komodorov pohľad, tvrdší než skala, pristál na mne.

„Nemal som prežiť svojho syna.“

Matka zdvihla zrak, tvár skrivená mukami. „Vy ste mali byť na jeho mieste. Vraj ste ho zavolali do kancelárie. Preto je mŕtvy!“

Komodor stiahol obočie. „Čo to melieš, ženská?“

Matka naňho namierila roztrasený prst. „Dnes večer sa terigal do práce v takejto pľušti len preto, lebo tá vaša správa nemohla počkať dozajtra. Je to vaša vina.“

Na komodorovej tvári sa zračil číry zmätok. To mi stačilo. *Otec sa dnes večer neponáhlal do práce. Horkýže správa.*

Oklamal matku. Zasa.

Komodor otvoril ústa, ale vtom sa vrátil lekár s mužom premočeným do nitky. „Toto je pán Ainsley, dobrovoľný hasič. On...“

Komodor vstal. „Nechajte ho hovoriť. O tom, čo sa stalo, chcem počuť od neho, nie od vás.“

Lekár zavrel ústa a odstúpil.

„Prijmite všetci moju sústrasť.“ Pán Ainsley si zložil klobúk a pohľadom prešiel na moju matku. „Madam.“

„Tak už vravte,“ zapištala matka a ja som sa bál, že ho tým odplaší.

Ainsley prikývol. „Mal som namierené domov, ale chcel som najprv vyzdvihnúť kamaráta v bare. Všimol

som si, že na moste chýba zábrana. Napadlo mi, že v tom daždi človek ľahko stratí kontrolu nad autom.“

„Na akom moste?“ opýtal som sa. Ja som šiel cez ten, čo je najbližšie k domu Whitniných rodičov, a nič som si nevšimol.

„V centre. Na Bridge Street.“

Prikývol som a on pokračoval.

„Zaparkoval som a vystúpil. Pozrel som sa dolu z mosta a na brehu som zbadal ženu. Nehýbala sa. Zavolať som záchranku, schmatol som tašku a zliezol dolu. Potom som uvidel aj autá. Obe boli na skalách. Jedno prevrátané.“

„Ježišikriste,“ zašepkal komodor a sklonil hlavu.

„Šiel som k tej žene. Najprv som videl iba ju.“

„Najprv?“

Ainsley prikývol. „Skontroloval som jej pulz. Nič. Ne-dýchala. Oživoval som ju, no nereagovala. Zostal som pri nej až do príchodu záchranky. Keď prišla, a po nej aj hasiči, brodili sme sa v rieke. Vtedy sme našli ostatných.“

Stiahol mi žalúdok, keď som si tú scénu predstavil.

„Môj syn šoféroval mercedes,“ zachripel komodor.

„Áno, pane. Jeho som zbadal ako druhého. Mrzí ma, že...“ Zmĺkol a pozrel sa na moju matku. „Naozaj to chcete počuť?“

„Pokračujte,“ nabádal ho komodor. „Musíme to vedieť.“

Ainsley sa znova pozrel na matku a stlmil hlas, takmer akoby dúfal, že ho nikto nezačuje. „Pán Riscoff bol pod vodou na sedadle spolujazdca.“

Prudko som zdvihol hlavu a zadíval sa na komodora. Môj šok sa zreteľne odrážal v jeho tvári.

„Na sedadle spolujazdca?“ Matkin hlas sa triasol a ja som sa odrazu zľakol, že dnes večer stratím oboch rodičov – otca zabila nehoda a matku pripraví o život infarkt. „Kto potom šoféroval?“

Matka sa našťastie nechytla za srdce ako zvyčajne.

Pohľadom blúdila po miestnosti, od Ainsleyho na komodora a na mňa a znova na Ainsleyho. „Kto šoféroval?“ zjačala.

Ainsley prehltoľ. „To neviem naisto, madam. Sedadlo vodiča bolo prázdne a okno otvorené.“

Matka prudko vstala.

„Mama, sadni si, prosím...“ upokojoval ju Harrison, no bezvýsledne.

„Tvrdil, že musí ísť do práce. Do práce!“ oborila sa na komodora, akoby on dokázal premeniť otcove lži na pravdu. Aj by to urobil, keby to bolo v jeho moci.

Komodor si zachoval ľahostajný výraz. Nijaké slová čas nevrátia. Na to niet čo povedať.

Brat nakoniec nahlas vyslovil to, čo sme si všetci iba mysleli. „Takže vyliezla cez okno... a nechala ho v aute, aby...“

Z matkinej tváre sa vytratil aj zvyšok krvi, keď jej došlo, čo Harrison práve povedal. „Tá Gablová ho zabila! Zavraždila mi manžela! Tá...“

Prešiel som cez izbu a čupol si k nej. „Mama, upokojsa. Prosím.“

Napľula mi do tváre.

Šokovane som sa zapotácal, zažmurkal som a utrel sa. *Vlastná matka mi práve napľula do tváre.*

Nikto sa nepohol ani nenadýchol.

„Neopovažuj sa so mnou hovoriť,“ pohrozila mi matka ostro. „Prišiel si sem s jej *dcérou*! Akoby nestačilo, že si sa s tou gablovskou frajlou zahadzoval celé leto, ešte si ju dovliekol do nemocnice! Určite si sa s ňou váľal v posteli, keď ti jej radodajná matka zabila otca!“

WHITNEY

Stála som medzi telami svojich rodičov. Výčitky pani Riscoffovej sa odrážali od stien urgentného príjmu ako guľky, ktoré ma mali zmrzačiť, nie na mieste zabiť.

„Určite si sa s ňou váľal v posteli, keď ti jej radodajná matka zabila otca!“

Otriaslo to mnou, najmä preto, lebo to bola pravda. Teda ak bola pravda to, čo nám práve povedali policajti.

Mama mala pomer s Lincolnovým otcom.

Mama šoférovala mercedes Lincolnovho otca, keď sa zrazil s druhým autom a obe sa zrútili z mosta.

Teta Jackie pribehla k dverám. „Ak tá bosorka neprestane, vlastnoručne ju zaškrťím.“

Akoby ma opustili sily. Mozog nedokázal spracovať všetko, čo sa naň dnes večer valilo. Emócie ma trhali na franforce, zvlášť po telefonáte s bratom. Nakoniec mu musela zavolať teta Jackie, lebo ja som zo seba nedostala ani slovo.

Viac už nezvládnem.

Upadala som do stavu zvláštnej otupenosti.

„Whit? Zlatko? Asa mi povedal, že si tu. Bol som neďaleko vášho domu, keď mi zavolať.“

Hlas mi bol povedomý, no môj zahmlený mozog ho hneď neidentifikoval.

„Čo tu robíš? Ako si...“ zaprskala Jackie. Dívala som sa na osobu vo dverách.

Ricky.

Uprel pohľad na dve telá prikryté plachtou. „Doriti. Doriti.“ Zakryl si ústa, akoby ho naplo. „Dočerta, naozaj sú...“

„Čo tu robíš?“ hlesla som. Pripadala som si ako zombie.

Pristúpil ku mne. „Sadol som do lietadla, len čo som dostal tvoj list. Nebyť toho zasraného medzipristátia, bol by som tu skôr.“ Znova sa pozrel na telá. „Asa mi práve povedal o... *Doriti*. Whit, je mi to veľmi ľúto.“

Ricky si predou mnou kľakol, objal ma a položil si hlavu do môjho lona. Bola som priveľmi otupená, aby som zareagovala. Nechápala som, načo prišiel. Vlastne, nič som už nechápala.

Dovolila som Rickymu držať ma, kým sa mi dookola ospravedlňoval.

„Chlapče, radšej sa stráť,“ vyštekla teta Jackie na niekoho.

Prudko som sa otočila. Tesne predtým, ako zabuchla dvere, sa môj pohľad stretol so zmučeným pohľadom lieskovoorieškových očí.

Lincoln.

Zachvátila ma nová búrka emócií. Nevedela som, kde sa jedna končila a začínala druhá.

Bolesť. Lútosť. Strata.

To, čo sa dnes večer pokazilo, sa už nedá napraviť.

Gablová a Riscoff nikdy nemôžu byť spolu. To by osud nedopustil.

WHITNEY

Súčasnosť

„Čo si to urobila?“
 „Lincolnov vyčítavý tón – hoci mi práve sľúbil nový začiatok – ma zarazil.“

„O čom hovoríš?“

Strčil mi pred tvár mobil. Na displeji svietil usvedčujúci titulok.

POZOSTALÍ RICKYHO RANGA TVRDIA, ŽE ON BOL
 PRÁVOPLATNÝM DEDIČOM RISCOFFOVCOV

Odtrhla som od neho pohľad a pozrela sa na Lincolnu. „Ty si myslíš...“

„Whitney, ja už neviem, čo si mám myslieť. Bola si jeho žena. Dopekla, musíš mi povedať, čo sa deje.“

Kiežby som to vedela. Znovu som si prečítala titulok, potom Lincoln spustil ruku. Stratila som reč.

Pozrela som sa naňho, v duchu som formulovala odpoveď, no výraz na Lincolnovej tvári prezrádza, že na nej vlastne viac nezáleží. Už ma odsúdil a uznal za vinnú. *Znova.*

Dnes som si na kratučký okamih pomyslela, že možno predsa len nie som prekliata.

Omyl.

„Tak povedz niečo. Čokoľvek,“ naliehal. Znova mu zavibroval mobil. Neodtrhol odo mňa zrak, čakal na odpoveď, i keď som preňho nijakú nemala.

Už ma unavovalo ustavične znášať obvinenia zo zločinov, ktoré som nespáchala.

Hnusila som sa sama sebe za to, že som to znova dopustila. *Iba ja môžem dovoliť druhému vyvolať vo mne takéto pocity, ale s tým je koniec.*

Vystrela som pleciami. „Nemám k tomu čo povedať. Vôbec nič.“

So zmäteným výrazom ku mne pristúpil. „Potom...“

Gestom som ho umlčala a hystericky sa zasmiala. Vyzerala som ako bláznivá? Nech. Nezáležalo mi na ničom, iba na tom, aby som odtiaľto vypadla skôr, ako sa jeho vinou budem cítiť ešte horšie. Navyše v deň, ktorý je priam predurčený na to, aby bol hrozný.

„Vieš čo?“ Zlomil sa mi hlas, a tak som si odkašľala.

„Čo?“

„Viem, ako sa toto skončí.“ Ukázala som na nás. „Takže ti ušetrím problémy. Nemusíš ma vyhadzovať, pôjdem aj sama.“

Zvrtla som sa na päte a zamierila k dverám. Nikde som nevidela svoje topánky. *Zasa.* Bože, prečo je môj život jedna veľká, ustavične sa opakujúca katastrofa?

Otvorila som masívne sklenené dvere vo chvíli, keď ma Lincoln chytil za zápästie.

„Whitney, počkaj...“

„Nedotýkaj sa ma.“ Striasla som sa ho a vyšla z izby. „Už nebudem tancovať, ako pískaš. Neveríš mi? Tak si odo mňa nič nezaslúžiš.“

Zabuchla som za sebou dvere. Zbehla som po schodoch na príjazdovú cestu. Opadla zo mňa meravosť od morálneho rozhorčenia a vyhrkli mi slzy.

Každý krok mojich bosých nôh po asfalte mi pripomínal, aká som nepoučiteľná.

To sa však zmení.

Prisahala som si to, keď som odišla od Lincoln a vykročila v ústrety tomu, čo si môj poondiaty život pre mňa nachystal.

Čakala ma posledná zákruta na ceste, keď som začula tlmený hluk.

Dopekla, čo to má znamenať?

Spoza čiernej vstupnej brány sa zablykli blesky fotoaparátov, zvečňujúce moju cestu hanby.

Nie. Nie zasa.

Stiahlo mi žalúdok.

Striehnuci paparacovia ma okamžite spoznali.

„Panebože.“

„To je ona!“

„To je Whitney Rangová!“

Ako to, že tí supi našli Lincolnu tak rýchlo? Nie sme v L. A. a toto nie sú reportéri z *Gable Miner*.

Titulok, ktorý mi ukázal, sa musel objaviť už ráno alebo večera v noci.

„Whitney, máte vzťah s Lincolnom Riscoffom?“

„Vedeli ste, že váš manžel bol v skutočnosti Riscoff?“

„Zabili ste svojho manžela, aby mohol Lincoln dediť?“